

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Temmuz 2020

Sayı: 262

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Bir yandan salgın bir yandan ekonomik kriz:
Kapitalizmin iki illeti işsizlik ve pahalılık
günlerinde kıdem hakkına saldırı hazırlığı**

Bu kez bizzat Erdoğan tarafından kıdem tazminatına el konulması gündeme getirildi. Salgının ve ona eşlik eden ekonomik krizin en ağır etkilerini; işsizlik ve hayat pahalılığını en ağır yaşayan, bu nedenle zor günler geçiren işçi sınıfının durumunda hiçbir iyileşme olmamasına rağmen haklarının budanması, bu düzenin işçi düşmanı gerçek yüzüdür.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İşçiler çok iyi hatırlayacaktır; 1999 depreminin acıları yaşanırken aynı yapılmıştı. Emeklilik yaşı uzatılmış, yeni vergiler konmuştu. 2001 krizi sonrasında da elindekini kaybeden yine işçi sınıfı oldu. Hangi parti hükümette olursa olsun, her zor dönemde işçinin hakkına el atılıp patronların kasasına aktarılıyor.

AKP iktidara geldiğinde emeklilik yaşını uzattı, ileride emekli olacakların aylıklarının bağlanma oranlarını düşürdü. Yapılan eleştirilere Erdoğan "İleride refah olacak, bu kadar fazla paraya ihtiyaç kalmayacak" diyordu. Ona inananlar şimdi sonuçlarını yaşıyor. Bugün aldatmalarına inananlar yarın benzerini yaşayacak.

Vergi iadesi sistemi değiştiğinde de aynı oldu. Geri alınan KDV miktarı gerçekleşenin %20'si civarındaydı. AĞI olunca hem gelir vergisi oranı düştü hem de birçok yerde patronlar ödemedi. Buna çözüm buldular, şimdi AĞI asgari ücrete dahil oldu.

Çalışma bakanı hem patronlara hem de işçilere ek yük binmeyecek diyor. Yani herkesi uyutmaya çalışıyor. Her şeyden önce bugünkü sistemde işçiden kesinti yapılmıyor ama yapılacak. İşçi tazminatının tamamını alıyor ama alamayacak. Çalışan işçinin cebinden daha çok para çıkıp emekliliğinde cebine daha az para girecek.

AKP kıdem tazminatına el konmasını çok kez gündeme getirdi. Hem işçi sendikaları hem de patronlar buna itiraz etti. Patronlar için sorun işçiler mücadele etmesi duurmunda üretimin aksamasıydı. Bu nedenle değişiklik yapılmadı. Aynı nedenle AKP, patronları razı edecek şekilde düzenleme yaptı; patronlar iki kez kazançlı çıktı. Hem ödeyecekleri prim azaltıldı hem de birikecek parayı kullanma olanakları arttırıldı.

Tepkiler üzerine kıvrılan Erdoğan, "aranızda anlaşın" dese de planı öne süren kendisi. Muhalefet partileri, AKP'nin paraya sıkıştığını söyleyip iktidarı hedef gösteriyor. Bu eksik bir açıklama.

Kıdem tazminatına el konulmasının ötesinde budanarak veya doğrudan yok edilerek bu masraftan kurtulmak patronların uzun yıllardır isteği. İşçi çıkarmada da elleri rahatlayacak. Sorun, işçilerin tepkisini önleyecek bir siyasi iktidar olmayışı. Bugün AKP, en güçlü olduğu dönemde değil ama işçi sınıfı zayıf. İşsizlik, salgın nedeniyle veya salgın bahanesiyle dayatılan kısıtlama ve baskılar, örgütlenmenin zayıflığı işçi sınıfının gücünü azaltıyor.

İşte AKP bu ortamdan cesaret alıp patronların isteğini yerine getirmeye çalışıyor. Böylece ekonomik kriz nedeniyle kârı azalan patronların kasalarını işçinin parasıyla dolduracak. Hizmeti karşılığında patronlardan hem destek hem de kırıntı alacak.

Erdoğan, işçileri sevdiğinden değil patronlara hizmet etmek için iktidarda duruyor. Her sıkıştığında, her seçim öncesinde patronlara yeni kıyaklar geçmesi boşuna değil. İşçi sınıfına; göz korkutma, boş milliyetçilik, tatlı hayalden başkası düşmüyor.

Örneğin irili ufaklı patronlar için açıklanan tüm paketler uygulandı; patronların kasasına aktı. Buna karşın damat bakanın son birkaç yılda açıkladığı 15 işsizlik paketinin hiçbirisi gerçekleşmedi. Aslında bu paketler de patronlar içindi. İşsizlik paketi adı altında, patronlara para verdiler, para alan patronun işçi alacağını söylediler.

İşçi sınıfı işini ve gelirini kaybediyor. Salgın ortamında iş aramaya, hak aramaya çıkmak sorun ve zor. Ancak başka seçenek var mı? Bu zor günlere neden olan düzenin, en zor dönemde haklarımıza el koymasına katlanmak tek bir sebep olmamalı. (30.06.20)

Emekçinin Gündemi

İşçi çıkarma yasaklandı mı ertelendi mi?

Salgının ilk günlerinde muhalefet partileri devlet eliyle üretimin durdurulmasını ve sokağa çıkma yasağı ilan edilmesini istedi. İktidarın tutumu tam tersiydi. Hastanelerde yığılma başlayınca durum değişti.

DİSK, kendi üyeleri arasında yaptığı bir çalışmada, işçiler arasında salgının toplumun genelinden 8 kat daha hızlı yayıldığını açıklayarak, fabrikaların kapatılmasını talep etti. İktidar, DİSK'in bu talebini alıp işçi sınıfına karşı bir darbe yapmak için kullandı.

Fabrikalar, hatta silah üreten fabrikalar, inşaatlar, marketler, askeri operasyonlar, hiç durmadı. Erdoğan, aldığı tüm kararlarla, işçi sınıfını değil, patronları rahatlattı. Patronların, zaten çok sınırlı olan iş kanunlarına, işsizlik kanunlarına, SGK kanunlarına bile uymamasının yolunu açtı.

Örneğin işten çıkarma yasaklandı diye söylenen; işçinin patronun değil, devletin İşsizlik Fonundan ödeyeceği günlük 34 lira ile ücretsiz izne gönderilmesidir. Bir çok işçi, işten atılmayı tercih ederdi. Çünkü işsizlik aylığı çok daha yüksek ve tazminatını alacak olanlar da var ya da belki başka iş bulanlar olacaktı. İktidar, patronlara kıyak yaptı; ceplerinden tek kuruş çıkmadan, işçisini geri çağırabilecek. Oysa iş kanuna göre üretimi patron durdurursa, işçiye ücretini ödemek zorunda. Hatta geçmişte böyle durumlarda ücret ödemek istemeyen patronlar, sendikalarla

pazarlık yapar, anlaşma imzalar. Bu maddeleri sendikacılar çok iyi biliyor ama ağızlarına almıyorlar.

Üstelik, işçi çıkarma hiç de yasaklanmadı aksine işçinin aleyhine olacak şekilde serbestti ve patronlar bunu kendilerin hak gördü. İş kanununun 25/2 maddesi yani “*Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri*” nedeniyle işçiler işten çıkarıldı. Bu madde kapsamında çıkarılan bir işçinin işe dönmek ya da tazminat hakkı için mahkeme kararı alması gerekiyor. Mahkemelerin kapalı olması, patronlara eliniz serbest mesajıydı.

İktidarın patronlar için aldığı bir önlem de kısa çalışma ödeneğinin tüm işyerlerini kapsayacak şekilde genişletilmesi oldu. Böylece bir yandan patronun cebinden çıkan para azaltıldı ve bir yandan da asgari ücret daha da yaygınlaştırıldı. İşine geldiğinde taraflar anlaşsın diyen Erdoğan, işçinin patronundan hak talep etmesini önlemek için devlet eliyle işçi sınıfına kısıtlamalar dayattı.

Salgın döneminde fabrikalar ve diğer çalışma yerleri dışında iki yer çok kalabalıktı: PTT ve İŞKUR önleri. Birinde sözde devletin vereceği 1.000 lirayı alabilmek için diğerinde ise iş bulmak ya da işsizlik ödeneği almak için. Salgın tepe yaptığında bile hastanelerde böyle kalabalık olmadı.

İktidarın yaptığı düzenlemelerin ne anlama

geldiğini patronlar kadar işçiler de yaşadıklarından çok iyi biliyor. Birçok işçi, hastalığı kapıtığında doktora bile gitmedi, bantın başında çalışmaya devam etti; çünkü hastalanmak sanki işçinin hatasıymış gibi işten atılma sebebi olmuştu.

AKP iktidarı salgını adım adım derinleşen ekonomik krizin üstünü örtmek için kullanıyor. Sanki her şey yolundaydı ve salgına karşı önlem alıyormuş gibi yapıyor ama öyle değil. Yapılanlar, salgını ve sonuçlarını önlemeye yaramıyor, bu ortamda işçi sınıfının var olan haklarının budanması, yaşam düzeyinin geriletilmesini sağlıyor. Zaten hedeflenen de budur.

Tüm kurumlarıyla ve diğer araçlarıyla kapitalizm artık sürdürülemez bir hale geldi. Marx, Kapital'de patronların işçi sınıfının beden ve ruhen yaşadığı acılara, zamansız öldüklerine dair yakınmalarına olan cevabını tüm güncelliği ile şöyle resmeder. “*Bu acılar keyfimizi (kârımızı) artırdığına göre, niye bizi dertlendirdin?*” (02.07.20)

Virüsle işimiz bitti mi? Onun bizimle işi bitmedi

Hükümetler ekonominin açılışını duyurduğunda bazıları salgın bitmiş gibi davranmaya başladı.

Kapitalistlerin ekonominin canlanması için kısıtlamaları kaldırmada çok açık bir sebepleri var; kâr oranları! Ancak işçi sınıfının hayatta kalmak için paraya ne kadar ihtiyacı varsa bir o kadar da çalışmak için hayatta kalması gerektiğini fark etmesi gerek.

Salgının başlarında maske bulamayan, hiçbir koruma tedbiri olmadan çalışırılanların bir kısmı maske takmayı reddediyor. Toplumun bireyselliği ne kadar perçinlediğinin göstergesi.

Maske takmak çok anlamlı gelmiyor ve zorluyorsa, maskeye para ayırmak istemiyorsak, bir acil servis sağlıkçısının söylediği gibi: “Eğer maske takmak rahatsız

ediyorsa siz bir de solunum cihazını görün!”

İşçiler yaşam için gerekli olan her şeyi birlikte üretiyorlar. Kendiniz için temiz su, benzin, elektrik ve gıda üretin? Birey olmak bir efsanedir, artık unutalım gitsin bu masalı.

Virüsün sorunu şu ki siz ondan bıksanız bile o sizden bıkmadı. Sorumluluklarımızı unutmak her şeyi yalnızca daha da zorlaştırır. (01.06.2020)

Salgında sağlık işçilerinin durumu

Salgının ilk günlerinden beri sağlık emekçileri, gıda ve kargo sektöründeki işçilerle birlikte hastalığa en çok maruz kalanlardı; “evde kalamadılar.” Aileleriyle, görüşemediler; istifa etmeleri yasaklandı. Devlet tarafından sağlanan yeterli ekipman olmamasına rağmen kendi maskelerini, siperliklerini, koruyucu tulumlarını bazen elde yaparak bazen de kendi ceplerinden alarak çalıştılar. Yaşları, sağlık durumları göz ardı edildi. 65 yaş üstü anestezi uzmanı doktorlar, yoğun bakımlardan çalıştı. Üstelik 65 yaş üstü insanlarda hastalığın daha ölümcül olduğu bilinmesine rağmen. Ölen hemşireler, teknikerler, hasta bakıcılar, laborantlar, doktorlar oldu.

Sağlık emekçileri ellerinden geleni yapıyor ancak bozuk düzende sağlam çark bulunmaz. Özel hastaneler salgın hastanesi ilan edildikten sonra, sağlık emekçilerinin bir kısmı görevlendirmelerle özel hastanelere gönderildi. Bu dönemde özel hastanelerin pahalı ameliyat, pahalı muayene ücreti

alamayacakları biliniyordu. Kârları düşmesin diye salgın hastanesi yapıldı ve koronavirüslü hastaların bakımını üstlenerek SGK’dan ödeme aldılar.

Salgın için alınacak önlemler basitti; bulaşma hızını yavaşlatmak. Bu sayede ülkedeki yoğun bakım yatakları ve acil servis hizmetlerinin ihtiyacı olan hastalara yetmesi sağlanacaktı. Sağlık sektörü, bir kaç yıl önce özel sektöre açılıp büyük kâr getiren bir işkoluna dönüştüğü için ihtiyaç duyulan olanaklar açısından Türkiye, birçok ülkeden avantajlı durumda.

Eğer kurallara uyulursa yeterli sayıda yoğun bakım yatağı bulunduğu söylenmesine rağmen, iki dev hastane yapılması, durumun aslında böyle olmadığını anlatıyor. Yeterli personel olmadığı apaçık olan bu sisteme ek yapılan hastanelerde çalıştırılacak, 3.000 sözleşmeli personel alınacağı duyuruldu. Sözleşmeli, yani düşük ücret ve haklara dikkat.

Sağlıkçıların kahraman olduğu vurgulandı; kahraman

değil, ücretli işçiler. Bu salgından önce de bulaşıcı hastalıklarla temas ediyorlardı. Bu salgından önce de malzeme eksikliği vardı. Bu salgından önce de canlarını tehlikeye atarak, uykusuz kalarak çalışıyorlardı.

Sağlıkçılara, kahramanlıkları için, açıklanan ücret artışından en çok yararlananlar; hiç hasta bakmayanlar oldu. Asistan doktorlar, hemşireler, teknikerler, laborantlar, temizlik görevlileri, hasta bakıcılar, sağlıkçıları riske atarak, malzemesiz çalıştı. Birçoğu hastalık kaptı ve 2 ardışık testte virüs saptanmadığı anda tekrar hastaneye çağırıldı. 14 günden fazla dinlenmelerine izin verilmedi.

Performansa bağlı ücret artışındaki o paralar kimlerin cebine gitti? Peki ya temizlik işçilerinin, hasta bakıcıların, laboratuvar işçilerinin ücreti? Onların ücretlerine hiçbir artış yapılmadı! Oysa onlar da en az doktorlar ve hemşireler kadar çok çalıştı! (18.06.2020)

Siyasetin Gündemi

Salgına rağmen saldırganlık durmadı

Can alan salgına rağmen AKP'nin sadırğan siyasetinde, yürüttüğü çatışmalarda hiç azalma olmadı.

Irak'a askeri operasyon (bugüne kadar ordu, PKK'yı yok etmek amacıyla 20'den fazla kez Irak'a girdi; hatta bir seferinde 6 aydan fazla kaldı), Suriye'de ve giderek genişleyen Libya'daki askeri çatışma devam etti.

Her yerde virüs ortaya çıkıp hastalık yaparken, savunma bakanı, hiç çekinmeden kameralara orduda virüs olmadığını söyleyip durdu. Zaten virüse iş düşmedi; askerler çatışmalarda, patlatılan bombalarla ölüyor.

En gelişmiş ülkelere insanı yaşatmak için ihtiyaç duyulan tıbbi malzeme yardımı yapmakla övünen iktidar, çatışmalardan viraneye dönmüş ülkelere kurşun ve bomba yağdırdı. AKP, geçmişte emperyalist ülkelerin izlediği yolu izliyor; onların taşeronluğunu yaparak, kazançtan pay alıyor. İzlediği çıkarlara karşı olan herkes törörist ilan edilip etkisizleştirilmesi (öldürmenin kibarca söylenişi) gerekenler olarak damgalanıyor. Kitlelere de insan öldürmek için kullandığı silahların “yerli ve milli” olmasıyla övünme fikri yayılıyor.

AKP'nin askeri hevesleri, her şeyden önce çatışmaların olduğu yerlerde; Libya, Suriye, hatta Irak'ta yaşayan halkları olumsuz etkiliyor. Halkların öne çıkıp kendi sorunlarını çözmelerinin yolunu tıkıyor; çatışmaları yayarak, silahı elinde olanın söz sahibi olmasına yol açıyor.

Buralara giden her silah çatışmayı uzatıyor. Oralarda yaşayan halklar içecek su, temel gıda, barınacak ev, ilaç, ulaşım aracı bulamazken dışarıdan gelenler her yeri mermiler, bombalar, tanklarla doldurdu. İşte ordu bunu yapıyor. AKP öncesinde ordu, ülke dışında genellikle koruma, yardım hizmetleriyle yer alırdı. “İyilik götürme” lafları çok geride kaldı.

Irak'ta, Suriye'de ya da Libya'da nelerin yaşandığını bilmiyoruz. AKP, asker gönderirken kimseye sormadığı gibi medyada yer alan bilgiler de ordunun yöneticilerinin ve AKP'nin çok sıkı sansüründen geçiyor. Libya ile ilgili yabancı basında çıkan bilgileri haber yapan gazetecilerin tutuklanması, gerçeklerin hiç de söylendiği gibi olmayabileceğini anlatıyor.

Salgın günlerinde silah ve askeri malzeme üreten fabrikalar, işyerleri tam gaz çalışmaya devam etti. Türkiye'nin giderek büyüyen askeri çarkını döndürmek için giderek ekonominin daha büyük kısmını ayırmak gerekiyor. Hem fabrikalar hem de para ordunun ihtiyaçlarına ayrılınca kitlelerin ihtiyaçları için yapılan üretim, kitlelerin cebine giden para kısılıyor. Üstelik askeri üretimin büyük kısmı özelleştirildi. İktidar çevresine yakın bir avuç patron, bu yolla kasalarını tıka basa dolduruyor. Ancak böyle devam ederse özellikle işçi sınıfı ve yoksullar, bugün kadar gelecekte de bunun acı sonuçlarını yaşayacak.

Bugün bu gerçekten hiç bahsedilmiyor. Geçmişte “Çözüm Süreci”nde bu gerçeği

AKP dile getirmişti. “Komşularla sıfır sorun” diye meydanlarda bağırarak bizzat Erdoğan'ın kendisiydi. O zaman karşı olduklarını bugün kendileri yapıyor.

İktidar çevresinin, saldırgan askeri siyaseti ve askeri operasyonları gururlanacak bir gelişme gibi sunmasına kanmamalı. Libya'ya gitme nedeni Akdeniz'deki petrolden pay almaktı. İktidar Libya'daki başarısından övünüyor ama olan nedir? Akdeniz'de petrol sondajı yapmak için yola çıktı denen Fatih gemisinin, aslında Trabzon'da olduğu ve Tekirdağ açıklarında petrol aracağının açıklanması örneğinden olduğu gibi gerçekler çok farklı olabilir.

Başka halkların zenginliğini yağmalamak için sürdürülen çatışmaların tarafı olmak hiçbir çözüm getirmez. Tam aksine halkların zenginliğinin yağmalanmasını önlemek için halklarla birlik olmak gerekli. (01.07.20)

Baro tartışmasında yok denen var oldu

Avukatların maslek örgütü olan Baroların parçalanmasına ilişkin düzenleme girişimi bir süredir tartışma konusu.

Avukatlar ve muhalif partiler, iktidarın kendine bağlı örgütler oluşturmak istediğini ileri sürüyor. İktidar taraftarları, baroların işlerini yapmayıp siyasetle ilgilendiğini, sadece işini yapmak isteyen avukatların kendi örgütlerini kurma hakkı olması gerektiğini söylüyor.

Bu çekişme boşuna. Tek hukuk sisteminde aynı yazılı kurallar içinde hareket etmesi gereken avukatlar, hangi temelde farklı baro kuracak? Kadın avukatların etek boyları ya da

türbanlı veya sarıklı avukatlık yapma temelinde mi? Ancak bunlar da siyasetin alanına giren konular. Kadın ve çocuğa yönelik şiddet davasını İstanbul Sözleşmesi maddelerine göre savunup savunmama tartışması olmayacağına göre. İşten atılan, ücretini alamayan işçinin davasında 4857 sayılı iş kanuna göre savunma yapılmayacak mı?

İktidar taraftarları, barolar arası rekabetin kaliteyi arttıracığını söylüyor. BİM ile A101 arasındaki rekabet, kaliteyi ne kadar arttırdı! Emekçi, yoksul, kadın ve çocuk, Kürt düşmanı yasalar aynı kaldığı sürece, tüm söylenenler boş laf.

Her şeye rağmen AKP'nin yaptığı düzenlemenin, hem iktidarda kalmak hem de ileride sorun yaşamamak için mevcut hakların kullanımını kısıtlama ve daha da geriletme amacını taşıdığı kesin. Bunu sadece kendi iktidarı için değil, devlet örgütlenmesinin tümünü gericileştirmek için de yapıyor.

Adalet bakanın defalarca “böyle bir düzenleme yok” diye açıklama yaptığı düzenlemenin, adalet bakanı devre dışı bırakılarak bizzat Erdoğan ve yakın çevresi tarafından ansızın ortaya çıkarılması niyetlerinin hiç de iyi olmadığını anlamak için yeterli. (02.07.20)

“Yağmacılık” üzerine

Amerika'daki ırkçılık karşıtı gösterilerde bazı lüks mağazaların, lokantaların taşlanması ve onlara zarar verilmesi, medyada ve sosyal medyada “yağmacılık” olarak isimlendirilip aşağılandı. Özellikle sosyal medyada, hatta sol çevrelerde bile tartışmalar oldu.

Bugün Amerika üzerine yapılan bu karalama, geçmişte Gezi mücadelesi sırasında da yapılmıştı. Kitlelerin öfkelerine bu şekilde gösterdikleri her seferinde, burjuvazinin sözcülerinin, kitlelerin haklı mücadelesini görmezden gelmek, değersizleştirmek ve karalamak için hemen buna sarılmaları şaşırtıcı değil. Ancak sola ne demeli?

Ameirkalı yoldaşların bu tartışmaya ilişkin yazdıkları, bu konuya nasıl yaklaşmak gerektiğini çok iyi anlatıyor:

“Bazı politikacılar Amerika'daki protestolar sırasında “yağmacılık” dedikleri konu üzerine ağıtlar yaktı. Esasında abartarak ifade ediyor. Ancak madem bu konuyu açtılar hadi “yağmacılık” üzerine konuşalım.

Neden aynı politikacılar emekçilere karşı açıkça yürütülen soygunculuğa karşı tek bir laf dahi etmiyorlar? Yıllar boyunca asıl soygunu yürütenlerin kimler olduğunu fark etmemiş olmaları mümkün mü?

Trump ailesi gibi mülk sahipleri ilk milyar dolarlarını, haşere basmış apartmanlara fahiş fiyatlar çekerek elde ettiler; Kennedy ailesi de bu gayri mülklere “yatırım” yaptı.

Chase gibi saygı duyulan bankerler ve Quicken Loans gibi konut kredisi satıcıları dikkatsiz (saf) hane halklarını tuzağa

düşürmek için tasarlanmış konut kredileri yarattılar.

Microsoft ve Apple gibi şirketler fahiş fiyatlı telefon ve bilgisayar parçaları gerektiren iletişim sistemleri kurarak ülkelerinde en zengin oldu.

Küçük esnafın kendisi için yapabileceği pek bir şey yok. Onların asıl görevi büyük şirketlerin ellerinde kalan kötü kalite malları çöpe atmaktansa verdikleri yerlerdir.

Asıl konuşulması gereken Covid-19 kurtarma paketleriyle büyük bankalara ve şirketlere aktarılan milyarlarca dolardır.

Şimdi “yağma” hakkında konuşun. Kapitalist dünya, hırsızlık çevresinde örgütlenmiştir. Son kertede, kapitalist düzen her işçinin emeği ile ortaya çıkardığı değerın çalınmasından ibarettir.” (17.06.2020)

Uluslararası Gündem

ABD

Hayır! Yeni normal bu değil!

Hem kendi üstüne çöken hem bir ekonomi hem de salgın tarafından kuşatılmış haldeyiz, ne koruyucu bir ilaç ne de tedavi var. Bize söylenen; belirsiz bir süre için “yeni normal”imiz buymuş.

Covid-19’dan ölen sayısı 450 bini buldu. ABD’de ölen sayısı 100 bini aştı. 42 milyon insanın, yardım alabilmek için işsizlik bildiriminde bulunması ve ABD ekonomisinin çökmeye başlamasından bu yana 8 hafta geçti.

Bu krizlerin hiçbiri ne “doğal” ne de “normal” eğer tüm toplumun ihtiyaçlarını karşılamak asıl hedef olsaydı. Ancak işte biz, bize dayatılan “yeni normal” ile başbaşaız. Virüs yeni keşfedilmiş olabilir ve bilim insanları virüsün detaylarını bilmiyor olabilir. Ancak tıp yine de virüs tehdidi ve virüsün yol açacağı şeyler konusunda uyardı. Peki, siyasetçiler ve sağlık sisteminin hazırlık yapmaması neden “normal” olarak gösteriliyor? Belli değil miydi böyle olacağı?

Hazırlık yapılmadı çünkü eğer yapılsaydı kapitalistlerin, 2008-2009 krizinde kaybettikleri kârı yerine kaymak için biriktirdiklerini harcamak gerekirdi. Tüm kamu hizmetleri gibi, halk sağlığına ayrılan bütçe de kâr oranı düşmesin diye dosdoğru kapitalistlerin ceplerine boşaltıldı.

Virüs ortaya çıktığında ona karşı, halk sağlığı uzmanlarının ne malzeme ne organizasyon ne de hazırlığı vardı. Kapitalist sistemin virüse

karşı verdiği en hızlı ve tek yanıt tüm ekonomiyi durdurmak oldu.

Bugün, bu ekonomik çöküşe karşı, insanları yeni bir salgına sebep olacağı açıkça belli olan koşullarda çalışmaya göndermek dışında başka bir çözüm bulamadılar.

Missouri’de, yeni açılmış bir kuaförde çalışan bir işçi semptomları olmasına rağmen 8 gün boyunca işe gitti çünkü test olmak için sırası bekliyordu. 91 kişiye virüs bulaştırdı, bu 91 kişiden 94’ü kuaföre gelen müşteriler, 7’si iş arkadaşı. Missouri valisi ne yaptı? Bu işçiyi “sorumsuz” ilan etmekle başladı. Ardından işe dönmeyenlerin işsizlik ödeneğini kesti. Aynı vali, hastalık semptomları gösterenleri, hızlı test bile edemeyen bir halk sağlığı sisteminin başkanlığını yapıyor. Yine aynı valinin kendisi, kamusal alanda maskesiz dolaşacak ve bunu saklamayacak kadar cüretkar!

Bu yalnızca bir örnek. Ancak insanların hangi koşullarda işe geri gönderildiklerini iyi özetliyor.

İnsanları işyerine ve işe geri çağırmak ekonominin çöküşünü engellemeyecek. Hele insanlar, hasta olmaya devam ettikleri sürece... Daha da önemlisi, birçok insanın yaşam koşullarını kötüleştiren ve böylece tüm zenginliği ellerinde tutan kapitalistlerin ekonomik sisteminin çöküşünü, kesinlikle engellemeyecek.

2 aydır çalışamayan çok fazla sayıda insan ne kirasını ne araba ne de ev kredisinin taksitlerini ödedi. İsteyerek değil;

ödeyemediler. İşsiz kalmak, izne ayrılmak bardağı taşıran son damlaydı. Gerçek sebep işçilerin geliri, ev ve araba gibi harcamalara yetmiyor. 2 aydır çalışamayan her 4 kadından biri, her hafta çocukları için yeterli yemek olmadığını bildirdi. Eğer durum buysa, bir sürü çocuk, çoktandır aç.

Bu normal bir süreç değil ancak işçi sınıfı gidişatı kendi ellerine almazsa kapitalist toplumdaki “yeni normal” bu olacak.

Sorun, işçi sınıfının felaketi durduracak güçte olmaması değil. Üretimdeki önemli rolü sayesinde işçi sınıfının gücü var. Gücünü, kapitalistlere karşı ve onların düzenini altüst etmek için kullanabilir.

Bugün durum aksini gösteriyor olabilir. İşçi sınıfının yapabileceklerinin farkında olmasıyla yani sınıf bilinci ile aşılacak bir durum.

Bu da küçük bir grup gerçeği gören insana bağlı. Gerçeği, mümkün olan en uzağa ulaşacak şekilde yayabilecekler mi? Böylece işçi sınıfı, gücünü fark edip kullanabilecek mi? Küçük bir grup insan, işçilerin devrime giden yolda mücadelelerini örgütleyecekleri kıvılcımı başlatabilecek mi? Sınıflarının temel çıkarlarına, bunu gerçekleştirmeye yetecek kadar bağlılar mı?

The Spark (01.06.2020)

Sağlık krizi ve işçilerin öfkesi

Başbakan Modi'nin koronavirüse yönelik politikası muazzam bir sosyal kargaşaya yol açmaya devam ederken eyalet başkanlarının son toplantısında şunları söyledi: *"Bu krizi fırsata dönüştürebiliriz."* Onun hükümeti iş hukukundaki hakları ortadan kaldırma işlevini üstlendi. Ekonomileri yeniden canlanan 5 eyalet çalışma saatlerini günde 8'den 12'ye çıkardı. Gujarat Ticaret Odası, sendika kurma yasağı istedi. Uttar Pradesh'in hükümeti daha şimdiden İş Kanunu'nun 38 maddesinden 35'ini üç yıl süresince askıya aldı.

Kırsal bölgelerden gelen ve virüs nedeniyle evden çıkmama uygulamasıyla

köylerinden yüzlerce kilometre uzakta mahsur kalan 100 milyondan fazla emekçinin çoğu iki ya da üç aydır maaş bile alamadı. Çoğu, çok uzun mesafeler yürümeyi göze almak da dahil, evlerine dönmeye çalıştı. Bazıları, karayolları üzerinde polis tacizinden kaçınmak için demiryolları boyunca yürümeyi seçti. Geçen hafta boyunca, 16 tanesi demiryollarında dinlenirken bir yük treni tarafından öldürüldü. Üstelik 1 milyon 400 bin göçmen, zorla geçici "kurtarma kamplarına" kapatıldı.

Geçtiğimiz ay boyunca, evde kalma zorunluluğuna rağmen, ülkenin batısındaki özellikle Surat ve Bombay'da

protesto gösterileri patlak verdi. Modi, tansiyonu düşürmek için emekçilere evlerine dönmelerine izin vereceğini ve 3 Mayıs'tan itibaren evde kalma uygulamasının hafiflemesi ve kontrolün rahatlamasıyla "işçi trenleri" sağlayacağını açıkladı. Elbette çok az tren var ve üstelik kapitalist sınıf el emeği yokluğundan çok korkuyor. Hint Endüstri Konfederasyonu, yasayla işe geri dönmenin emredilmesini bile talep etti!

Birçok sanayi bölgesinde, 2 ile 4 Mayıs tarihleri arasında sokaklarda bu politikalara karşı işçilerin öfkesi patlak verdi. Hareketlilik, protesto gösterileri Modi'nin Eyaleti Gujarat'da en kararlı biçimde yürütüldü. Binlerce işçi, Surat'ta evlerine götürülmeyi ve çalışmaya zorlanmamayı istemek için toplandı. Pencere kırıdılar ve yapım halinde olan yeni Elmas Borsası Binası'nın önündeki arabaları devirdiler. İnşaat işçileri, devletin geri dönüşleri düzenlemesini istedikleri zaman 2 Mayıs'ta Chennai'de (Madras) daha küçük çapta bir dizi protesto gösterisi yapıldı. Rajasthan'daki bir çimento fabrikasının 2.500 işçisi aynı taleplerle polislerle taş atıldılar ve fabrikaya saldırdılar. Protesto gösterileri Bangalore, Hyderabad, Madhya Pradesh, Delhi ve Jammu gibi diğer şehirlerde de gerçekleşti.

Kapitalist sınıf saldırılarında acımasızdı. Ancak çok sayıda işçi, sokakta karşı saldırıda bulundu ve misilleme yaptı. Eğer işçilere Modi hükümetinin politikasından herhangi bir yanılsama kaldıysa bile bunlar hızla yok oluyor. Worker's Fight (19.05.2020)

Afrika'da emperyalizm virüsü

Afrika'nın 54 ülkesinin 42'sinde Covid-19 epidemisi görüldü. Avrupadan gelen yolcularla taşınan hastalık iyice yayıldı. Tüm kıtadaki devlet yetkilileri tarafından kamusal alanların kısıtlanması gibi önlemler alındı.

Virüs, Afrika'da Avrupa'dakinden çok daha fazla hasara yol açabilir. Yoksulluk evde kalmayı imkansız hale getiriyor, çünkü şehirlerde yaşayanların çok büyük çoğunluğu, günden güne, yalnızca ek işlerle geçiniyor. Virüsün yalnız el yıkamayla bile bulaşması önlenemirken Afrika'da yaşayan 1.3 milyar insanın 320 milyonunun temiz suya erişimi yok. 470 milyon Afrikalının %60'ı temiz su verilmeyen gecekondu mahallelerinde yaşıyor.

Afrika'nın yeterli tıbbi malzemesi yok. Batı Afrika'da 3.200 kişiye 1 hastane yatağı düşüyor. Bu sayı Fransa'dakinin 20'de 1'i. Solunum sıkıntısı olan hastaların tedavisi, malzeme sıkıntısı yüzünden yapılamıyor. Afrikalıların çoğu için hastaneye hatta doktora erişim mümkün değil. Peki, yerinden edilmiş milyonlarca insanı göçmenlerle birlikte mülteci kamplarına atmanın bu duruma nasıl bir faydası dokunur?

Dünya sağlık örgütünün genel müdürü "Afrika en kötüye hazırlıklı olsun" dedi. Büyük emperyalist güçlerin Afrika'yı içine attığı yoksulluk, virüsün etkilerini artırıyor.

Salgının hasarı Afrikada çok daha büyük olacak çünkü yüzyıldan daha fazla süredir Afrika, yerel diktatörlerin yordakçılığıyla, büyük şirketlerin hammadde ve tarım ürünleri arayışı için yağmalandı ve paramparça edildi. LO (30.05.2020)

Polis şiddeti ve yıkıcı işsizlik – ikisi de aynı kökten!

Geçen hafta 1.5 milyon yeni işsiz bildiriminde bulunduğu tüm medya aynı başlığı attı: “İşsizlik azalıyor!”

“Azalmak” mı? Saçmalık. İşsizlik bir çığ gibi büyüyor. Siyahlar için çığ daha da büyük çünkü onlar hep “sonuncu işe alınan, ilk işten çıkartılan”.

Bugün, her şeyi yöneten patronlar, herkese iyi ücret verebilecekleri kadar çok iş yokmuş gibi davranıyorlar. Üstelik işçiler daha iyi iş imkanı için birbirleriyle rekabet ettiğinde ve bu sebeple işçiler arasında ırkçılık yaygınlaştığında, patronlar arkaya yaslanıp şöyle diyor: “Bizim problemimiz değil, bunlar ‘toplumsal meseleler.’”

Evet, bunlar toplumsal meseleler. Toplumsal sorunlar, polisin şiddetini kendi çıkarlarını dayatmak için kullanan sınıf olan kapitalistler yüzünden ortaya çıkıyor.

Çok uzun bir süredir siyah eylemciler; “eğer siyahların hayatının bir değeri yoksa kimsenin hayatının değeri yok” diyor. Gerçeği bulmanız için fazla aramaya gerek yok. Siyahları gaddarca davranan polisler hatırı sayılır beyaza da aynı şeyi yapıyor. Siyahlara belki bir nebze daha fazla zulmediyorlar ama beyazlar, özellikle de yoksul ve işçi sınıfından olan beyazlar da şiddetten nasibini alıyor. Hatta polisin öldürdüğü beyazların sayısı, siyahlardan fazla. Latin Amerikalılar dahil, hep birlikte çok uzun süredir ızdırap içindeler.

Geçtiğimiz haftalardaki toplumsal olaylar ile birlikte, sonunda, beyazlar da bu gerçeği fark etmiş gibi gözüküyor.

Aynı gerçek bir konuda daha fark edildi: İşsizlik. Eğer siyahların işi yoksa ve siyahlar düzgün ücret alamıyorsa, kimsenin hayat standardı güvencede değil. Evet, işten çıkartılana kadar beyazların bir süre daha işi olabilir; hatta belki ücreti biraz daha, çok çok az daha yüksek olabilir. Ancak bunlar, yalnızca işçilerin önüne atılan kırıntı. Bu denli işsizlik varken, sistem bir krizden ötekine sendeliyorken, kırıntılar ne işimize yarar?

Felakete benzeyen işsizlik, kapitalistler yeterli kâr oranına ulaşınca kadar kimseyi işe almadığı için var. Bu da bizim bugün karşı karşıya olduğumuz bir başka “toplumsal mesele” işte: Kapitalistlerin her şeye bedel kâr hırsı!

Yapılması gereken çok iş var. İşsizler bu işlerin üstesinden gelebilir. Köprüler ve barajlar yıkılıyor, yollar bozuk. Okulların görevli açığı var, kaynak eksikliği var. Bunlarla ilgili hiçbir şey yapılmıyor çünkü devletin parası kapitalistleri mali açıdan desteklemeye ayrılıyor.

Flint’te yaşananlar, bir daha yaşanmasın diye musluk suyu ve kanalizasyon sistemlerinin iyileştirilmesi gerek. Yaz fırtınalarının ortasında, karanlıkta kalmamak için elektrik hatlarının ve trafoların bakımı yapılması gerek. Elektrik hatlarını engellememesi için ağaçların budanması gerek. Bu işleri yapacak işçiler işe alınmıyor çünkü bunlara para ayırmak kâr oranlarını düşürüyor.

Çalışan her fabrikada bantlar çok hızlandırıldı, işçiler çok fazla çalışıyor. İş alanları

bizi bulaşıcı hastalıklardan koruyacak şekilde düzenlenmemiş. İşyerini akıllıca tasarlamak için de para ayırmak kâr oranlarını düşürür çünkü.

Bizim karşı karşıya olduğumuz “toplumsal meseleler” işte bunlar. Bu toplumsal meselelerin, toplumsal bir cevaba ihtiyacı var, hem de tüm işçi sınıfının topyekun bir mücadelesiyle işsizliğe ve polise ihtiyaç duyan kapitalistlere verilecek bir cevaba!

Gençler mücadeleye başladı. Üç hafta önce, birçok işçi bunu hayal bile edemezdi. “Kimse bir şey yapmayacak” – birçoğu böyle söylüyordu. Ancak gençler, kitlesel bir şey yapıyor, yaşlıları utandırıyorlar. Gençlerin çoğu, işçi sınıfından ama hiçbirinin iyi bir iş ve ücret umudu yok.

Mücadele çoğunlukla gençlerle başlar, bu doğru. Ancak böyle mücadelelerin kıvılcımı işçi sınıfının gücünün merkezi olan işyerlerinde çok büyük ateşler yakabilir. Bugün işyerinde olanlar, yarın işsizler arasında olabilir. Aynı şekilde bugünün işsizi de yarın işyerinde olabilir. O yüzden hepimizin mücadelesi aynı; polis şiddetine karşı siyahların ve beyazların mücadelelerinin aynı olması gibi!

İşyerleri için de bunun geçerli olması gerek. The Spark (15.06.2020)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Coronavirüs günlerinde komünist çalışma

Yeni virüsün ve neden olduğu salgının ortaya çıkması bilim insanlarına ve aynı şekilde topluma, tüm insanlığa yeni bir sorun oluşturuyor. Fakat insanlık tarihi bunun gibi sorunlarla dolu.

İnsan, doğayı üretken faaliyeti aracılığıyla dönüştürürken kendini de dönüştürür; insanlaşma süreci yaşanır.

Toplumsal evrime Marksist bakışın kurucuları, bilim insanlarından çok önce, insanların doğaya karşı hayatta kalma ve geçimlerini sağlama mücadelesinin, nihayetinde, insan evriminin temeli olduğunu açıkladı.

Maymunun İnsana Dönüşümünde Emegın Rolü 'nde (1876), Engels şöyle yazdı: "Sadece insan, bitki ve hayvan dünyasını değiştirip dönüştürerek değil, aynı zamanda, yaşadığı çevrenin görünüşünü, iklimini, hatta bitki ve hayvan örtüsünü değiştirip dönüştürerek; üstelik faaliyetinin sonuçları dünyanın yok olmasıyla sonuçlanacak ölçüde gerçekleştirip, doğaya damgasını vurmayı başardı."

Sadece yazılı tarih ele alınırsa, insan, Neolitik devrime ve ilk büyük insan yoğunluğu olan şehirlerin oluşumuna bağlı olarak, vebadan koleraya kadar salgınlar ve bunların dünya ekonomisi üzerindeki sonuçlarıyla karşılaştı.

Dünyanın en ölümcül veba salgını, Orta Asya'da başladı ve ticaret yollarını izleyerek Çin ve Hindistan'a yayıldı. 1340 civarında Avrupa'ya ulaştı ve kıtaya yayıldı. Dört yıl içinde, sadece Avrupa nüfusunun üçte birinden fazlasının ölümüyle sonuçlanmakla kalmadı, aynı zamanda bu kıtanın tarihini, demografisini ve dolayısıyla üretici gücünü de etkiledi. Büyük veba salgını öyle yıkıcıydı ki, salgından önceki Fransa'nın yaklaşık 20 milyon nüfusu, 400 yıl sonra, yani 1789 devriminden biraz önce aynı düzeye gelebildi!

İnsanlar, yüzyıllarca, nedenini anlamadığı salgınlar yaşadı. 19. yüzyıldan önce, korkmuş ve çaresiz kalmış insanlık, sayısız doğaüstü nedenler icat etmeye, tanrı ve şeytanı yardıma çağırmaya, kendini mistisizm ve pişmanlığa indirgemmişti.

Bir asır önce Pasteur ve Koch, mikropların rolünü ve bulaşmasını açığa çıkarmaya başladı. Bilimsel ustalık o zamandan beri önemli ölçüde arttı.

Ulusal birlik yok!

İnsanoğlu ve toplumu, salgına karşı mücadeleyi, salgının meydana geldiği zamandaki sosyal örgütlenme çerçevesinde yapar. Mevcut salgına karşı mücadele, toplumun mevcut örgütü yani kapitalizm ve burjuvazinin saltanatı tarafından dayatılan şekilde ve sınırlarla yürütülüyor. Bu kavga, "virüse karşı savaş", kapitalizm yasalarını, değer ve kâr yasalarını yok etmiyor. Onlara kaba bir açıklama getiriyor. Sınıf mücadelesini askıya almaz, sadece hileli sözlerle gizlemeye çalışır.

Burjuvazinin iktidarından, sömürden ve kâr kanunundan kurtulmuş bir toplumun, bilinmeyen bir virüsün yol açacağı dünya çapındaki bir salgına nasıl karşı koyacağına ilişkin politik kurgu yapmayacağız

Bu dönemin, devrimci komünist militanlara yüklediği görevler ve bilinçli emekçilere vermesi gereken fikirleri yazacağız.

Her türlü ulusal birlik biçiminin reddedilmesiyle başlayalım. Sadece mevcut hükümetin işleyişini sorgulamak söz konusu değil; her şeyden önce geçmişte olduğu gibi gelecekte de burjuva politikasının sürdürülmesinde payları olan burjuva partileriyle birlik yapılmasıyla ilgili bir sorun da

değil; söz konusu olan, yönetimin sınıf egemenline karşı savaşmadan eleştirenlerin, karartarak ve gizleyerek ondan ilham aldığını göstermektir. Onlar, hasta bakıcılardan çöp toplayıcılarına, süpermarket kasiyerlerinden çalışmaya devam eden fabrika işçilerine kadar, virüsün bulaşma riskine rağmen çalışan ekonomik ve sosyal yaşamı sürdürmeye devam edenlerin öfkelerini, doğru yoldan çıkarıp yanlış bir yola sokuyor.

Devrimci komünistler, koruyucu önlemler talep ederek hayatlarını savunan işçilerin tüm mücadelesinde yer almalı ve uygun olduklarında onları kışkırtmalı. En az siyasallaştırılmış işçiler bile, kendilerini koronavirüse karşı korumak için gerekenleri vermeden çalıştırmak isteyen sosyal aldatmacaları algılar. Burjuvazinin hizmetkârlarının tatlı konuşmaları ile maskeler, eldivenler, dezenfektanlardan başlayarak, sağlık güvencesinde göze çarpan eksikliklerle gerçekler arasındaki çelişkiyi fark ediyorlar. Ayrıca, hastane sisteminin; bütçe kesintileri, kâr yarışı, hastanelerde mali tuhafılık, personelde azalma için ne kadar bedel ödendiğini de görüyorlar. Huzurevlerinde ve hastanelerde çalışanların mücadeleleri, diğerleri gibi, bu sektörlerdeki işçilerin taleplerini reddeden hükümetlerin kibrini unutacak kadar eski değil. Haberler, protestocuların, büyük burjuvazi önünde diz çökmelerine ve kapitalizmin işleyiş yasalarına uymalarına, kendini beğenmiş liderlerden daha fazla insanın ilgisini çekecek şekilde gösteriliyor.

"Virüse karşı savaş" yönetenler tarafından kullanılan bu ifade, emperyalist savaşları haklı çıkarmak için yazılmış eski vatansever bildiriler kadar yanlış!

Resmi yalanlar arasındaki tutarsızlık, fedakarlık çağrıları ve

hayatın gerçekliği, önemseyen, üreten, nakleden herkesin birden fazla ani tepkisine yol açar. İşçiler, işe gitmeme hakkını kullanır; hastalık izindeki artışla kendini ifade eder; sosyal yaşam için yararsız malları üretme veya taşıma yükümlülüğüne karşı protesto gösterileri ile sonuçlandırır.

Bilinçli işçi, reddini ifade eden kendiliğinden girişimlere katılmalı ve mümkünse onları cesaretlendirilmeli ve aynı zamanda sınıf kardeşlerini bu durumu yaratan sosyal nedenlerde aydınlatmalı. Kendisini propagandadan ve kapitalizmin devrilmesi için ajitasyondan korumak amacıyla günlük mücadeleyi ayırmamalı.

Örneğin, işçilerin sağlığını riske atması ve yaşam için zorunlu olmayan mallar üretmesi için işe gönderilmesine karşı çıkmak gerekir. Üretim zincirlerini durduran Peugeot ve Renault'nun rakiplerinden bir adım önde olmak için yeniden işe başlatmasına karşı çıkmak gerekir. Lüks ürünler üreten bantların, bir süre üretimine gerek olmayan malların, savaş çarkının bile dönmeye devam ettiği gerçeğini kınamak gerekiyor.

Kapitalist ekonomiyi, tek ekonomi olarak düşünenler, PSA fabrikasının üretmeye devam ettiği yedek parçaların, ambulans veya temel gıda ürünlerini taşıyan kamyonlar için de yararlı olduğunu iddia ediyor! İşe yaramaz eşyalar kadar, eczane ürünlerini ambalajlamak için de kullanıldığı söylenerek, karton üreten fabrikaların çalışması haklı çıkarılıyor. Helikopter inşa eden fabrikaları bile haklı çıkarıyorlar.

Neyin gerekli, neyin gerçekten gerekli olmadığı, neyin zararlı olduğu üzerinde durmamalıyız. Her şey, neyin ihtiyaç olduğuna kimin karar verdiğine bağlı. Karar veren burjuvazi ve siyasi kaygıları olduğu sürece, hissedarların kârı ekonomik bir gereklilik olurken, bu kârı üreten işçiler için doğru maaş gereksiz olacaktır!

Sınıf ilişkilerinde dönüşüm

Sorun ekonomiye kimin hakim olduğunu bilmek. Ekonomiye bütünüyle hakim olan ve seçimleri yapan, sömürücü azınlık burjuvazi mi, yoksa sömürülen çoğunluk mu? Devrimci bir yükseliş döneminde bu fikir, işçilerin üretimdeki kontrolünün geçiş hedefi olarak özetlenebilir.

Güç dengesi izin verdiğinde burjuvaziye, emekçiler için olumlu önlemleri dayatmak mümkün. Ancak ekonomiyi, sömürülen çoğunluğun çıkarlarına göre yürütmesini "talep etmek", bir tekenin süt vermesini istemektir.

Gerekli olan ile gereksiz veya zararlı olan arasındaki ayrım, yalnızca sınıf çıkarları temelinde anlamlı. Sıradan zamanlarda bile, gezegenimizin çoğunu düzgün besleyemeyen ve barındıramayan kapitalist ekonomi, savaş uçağı, bomba üretimi örneklerindeki gibi üretim güçlerinin büyük kısmını boşa ve emekçilerin isyanını engellemek için harcıyor.

Eğer buna bir son vermek istiyorsak, burjuvazinin elinden siyasi gücü almalı ve sınıf ilişkilerini yukarıdan aşağıya dönüştürmeliyiz. Mevcut savaş sadece koronavirüse karşı değil. Egemen sınıfın yanında, esas olarak işçi sınıfına; daha genel olarak özel çıkarların, kolektif çıkarlar üzerindeki hakimiyetine, yani kapitalizme itiraz edenlere karşı yöneltilir. Bu salgın zamanından önce var olan ve şimdi de geçerli olan temel soru şudur; onlar mı yoksa biz mi?

Birincil görevimiz, sorulara Marksist olarak, devrimci olarak cevap vermektir.

Virüse karşı evde kalma süreci, alanda yapılan militan faaliyetler açısından olumsuz olmasına rağmen, bir avantajı sağladı; kültürü arttırmak, kendini eğitime, giderek artan biçimde komünist fikirleri edinme ve aşına olmak için zaman sundu. Geçmişte, sürgün ya da hapisane, genellikle işçi militanlar için aynısı olmuştu. Koronavirüste evde kalma koşulları, sürgünden daha katlanılabilir.

Bugün irtibatla kalmak, birbirine yardım etmek ve ilişkileri sıklaştırmak için çok yol var. Uygulamak istediği her seferinde, işçi militanların kendilerini günlük sömürünün sonuçlarından kurtarmasının bir yolu oldu.

Virüs yenildiğinde bile, kapitalist sistemin battığı kriz devam edecek. Kriz, koronavirüs kadar ciddi hatta sömürülenler için daha ciddi olma riski taşıyor. Kapitalist sınıf, kullanacağı yöntemlerle, krizi bir kez daha sömürülenlere ödetmeye çalışacak. Asırlık sosyal devrim mücadelesi, devam ediyor.

Engels'in, tarihsel materyalizm ışığında, yazdığı: "En gelişmiş sanayi ülkelerinde, doğanın güçlerini evcilleştirdik ve onları insanlara hizmet etmeye zorladık. Üretimi sonsuza dek çoğalttık; o kadar ki bugün bir çocuk, eski yüz yetişkinden daha fazla üretiyor. Peki sonuç nedir? Her on yılda bir büyük çöküş ile sürekli tırmanan aşırı çalışma ve kitlelerin artan yoksulluğu. Darwin, ekonomistler tarafından tarihin en büyük fethi olarak kutlanan özgür rekabetin, yaşam için mücadelenin hayvanlar aleminin normal hali olduğunu anlattığında, bunun insanlığın ve özellikle de çağdaşlarının ne kadar acı bir hicvi, yergisi olduğunu bilmiyordu. Sadece, üretimin ve dağıtımın planlı olduğu, toplumsal üretimin bilinçli örgütlenmesi, onu bir tür olarak yükseltebilir, insanı sosyal açıdan hayvanlar dünyasının daha üst düzeyine yükseltebilir. Tarihsel evrim böyle bir organizasyonu her geçen gün daha kaçınılmaz, daha olanaklı kılıyor. Böylece, insanların kendileri ve onlarla birlikte, faaliyetlerinin tüm dalları, özellikle doğa bilimleri, kendilerinden öncekileri en derin gölgeye atacak bir ilerleme kaydedecek."

Metin, yazıldığı zamanın izlerini yaşıyor. Ancak çağrıştırdığı gelecek, devrimci komünist olduklarını iddia edenlerin nihai hedefi olmaya devam ediyor. Lutte de Classe , N°. 207

Güncel... Güncel... Güncel...

Herkes kendine (her koyun kendi bacağından asılır) ama virüs herkese

Koronavirüs salgını, bugün, Avrupa kurumunun iç yüzünün ne olduğunu yani ulusal bencilliklerin kararsız, istikrarsız bir karışımı olduğunu ortaya koymaya hizmet ediyor. Ülkelerin iç sınırları giderek yavaş yavaş yeniden su yüzüne çıkıyor ve her koyun kendi bacağından asılır felsefesi hüküm sürüyor.

Almanya, Fransa, Lüksemburg, İsviçre, Avusturya ve Danimarka ile olan sınırlarında kontrolleri resmi olarak yürürlüğe koydu. Polonya, Almanya ve Çek Cumhuriyeti ile olan sınırlarında sağlık kontrollerini yürürlüğe koydu. İki gün sonra salgın İtalya'da gelişirken Avusturya ve Slovenya bu ülkeden gelen insanların girişlerini asgari düzeye indirdi. Çek Cumhuriyeti'nin sırasıydı ve on beş ülkeden gelen vatandaşların topraklarına girmesini yasakladı. Slovakya sınırlarını Polonyalılar hariç bütün yabancı vatandaşlara tümüyle kapattı.

Avrupa Birliği, her şeyden önce stokları engellemek için sınırlı düzeyde üretim yapan fabrikaların gereksinimlerini taşıyan kamyonların dolaşımını

kolaylaştırarak özellikle malların serbest dolaşımını sağlamak konusunda endişeli görünürken Avrupa'nın kurucusu olarak sunulan ilke yani Birliğe katılan ülkelerin insanların serbest dolaşımını ilkesi, bir parantez içine konuluyor yani askıya alınıyordu.

Dağınık bir düzende alınan bu önlemler Birliğin dış sınırlarını kilitleyerek katlandı. Schengen Bölgesi'nin sınırlarının kapatılması, her şeyden önce turistleri ilgilendiriyor çünkü göçmenler zaten her durumda bu sınırlarda durduruluyor. Hastalığın dışarıdan bulaştığı düşüncesi, Dünya Sağlık Örgütü'nün Avrupa'nın pandeminin yani dünya çapındaki salgının merkezi olduğunu ilan etmesiyle çelişkili ve mantığa aykırı.

Merkel, birkaç gün önce: *"Virüsten sınırlarımızı kapatarak kurtulamayacağız. Virüs zaten aramızda ve bu fikre alışmalıyız."* diyordu. Ancak saçmalık ne olursa olsun sınırların kapatılmasını ilan etmek aşırı sağ etkileyenleri memnun ediyor; askerlerle donatılmış "veba salgını" duvarları inşa ederek salgınların

ortadan kaldırılabileceğinin düşünüldüğü Orta Çağ zamanına geri dönüldüğüne inanılabilir.

Avrupa Birliği'nin devletleri salgın karşısında açıkça bir dayanışma eksikliği gösterdi. Salgın, İtalya'nın kapısını çalıp yayıldığında Avrupalı komşularından hiç yardım gelmedi. Öyle ki Çin hükümeti İtalya'ya tıbbi malzemeler göndererek kendisine bir reklam kampanyası operasyonu yaptı. Sağlık ve ekonomik felaket döneminde sadece Avrupa değil, dünya çapında da ortak bir plan gerekliydi ve etkili olabilirdi.

Salgın bu gerçekten başarılmadan önce sona erecek. Avrupa Birliği'ne üye her devlet, komşuları için kaygılanmadan kendi bankaları, kendi kapitalistleri için yardım planları hazırlayacak.

Sağlık felaketi, Avrupa Birliği'nin gerçekliğini ortaya koyuyor. Güzel formüllerin, ifadelerin ötesinde, "herkes evinde" bile değil, "herkes kendisi için" yani her koyun kendi bacağından asılır ifadesinin somutlanması söz konusu.

Açıklama : Önceki 3 sayıyı çıkaramadık. Salgının neden olduğu bu eksikliğin hoşgörüleceğini umuyoruz.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.